

Aleksander Czacki, Maciej Olajossy

Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 16/1(169), 98-102

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

katów do podtrzymywania nadziei u klientów o zasadności ich wygórowanych — w obiektywnym świetle — roszczeń.

„Nieliczenie się pełnomocników — zaznaczył Z. Piesiewicz — z obiektywnym stanem rzeczy prowadzi do tego, iż w niejednym sądzie i w niejednej sprawie cywilnej zapada wyrok, który z jednej strony nie stanowi pełnej realizacji prawa, zaś z drugiej stwarza u obywatela poczucie bezradności i krzywdy wyrządzonej niejako w majestacie sądu (...).”

W opisanych w artykule trzech sporach sądowych o charakterze odszkodowawczym, mogło snadnie powstać tak w świadomości sędziów jak i w odczuciu samych zawiedzionych klientów przeświadczenie, iż pełnomocnicy postąpili w sposób niesolidny, wytaczając i popierając pozwy nie mające szans pełnego ich zaspokojenia.

Na marginesie tego społecznie niepożądanego stanu rzeczy Z. Piesiewicz wyciągnął godne zastanowienia wnioski:

„Wydaje się, że ocena realnych możliwości zaspokojenia pretensji klienta należy do profesjonalnych obowiązków adwokata i nie może odbiegać od powszechnie obowiązujących w naszym prawodawstwie zasad. Tym bardziej że przekroczenie tych zasad dzieje się z oczywistą krzywdą klienta. Tak więc zagadnienie sprowadza się do sposobu pobierania opłat przez zespół adwokacki za ogół czynności pełnomocnika. Pozornie wszystko odbywa się lege artis, albowiem zespół otrzymuje opłatę proporcjonalną do wartości pieniężnej roszczenia powodów, chociaż to roszczenie nierzadko pozostaje w odwrotnym stosunku do praw majątkowych przysługujących stronie. Nie muszą podkreślać, ile krzywdy kryje się za takim postępowaniem. Rzecz byłaby mniej kłopotliwa, gdyby sprawy te należały do sporadycznych. Tymczasem w sądach powiatowych jest ich stosunkowo bardzo dużo, a taki sposób postępowania adwokatów stał się zwyczajem.”

Autor dodał jednak, że przy ocenie tych (wymienionych w artykule) i podobnych sytuacji nie można również pominąć milczeniem tych wypadków, w których klienci narzucają adwokatowi w sposób kategoriyczny wysokość swoich roszczeń.

Artykuł zakończył Autor następującą konkluzją:

„Jedno jest pewne, że uzdrowienie stosunku: zespół — klient — sąd należy rozpocząć od zmiany przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich.”

Chyba jednak nie tylko w tym źródle tkwią korzenie zła.

S.M.

KRONIKA

Z życia izb adwokackich

Izba katowicka

1. W dniu 6 listopada 1971 r. odbyło się zebranie kierowników zespołów adwokackich i ich zastępców z udziałem członków Rady Adwokackiej. Miało ono charakter okresowej narady roboczej.

Zebraniu przewodniczył dziekan Henryk Holak, który wygłosił referat wprowadzający.

Wicedziekan Miłosz Chmiel — jako I sekretarz POP PZPR przy Radzie Adwokackiej — dokonał oceny pracy zespołów adwokackich i omówił sprawę szkolenia polityczno-zawodowego.

Następnie członek Rady Adwokackiej adw. Rudolf Żebracki dokonał analizy protokołów zebrań członków zespołów adwokackich, omawiając w szczególności sprawy częstotliwości odbywania tych zebrań, prawidłowej ich treści, obrotów, stanu konta „34”, urzędówek, pracy sekretariatów i urządzania lokali.

Wicedziekan Antoni Suszka omówił zagadnienia finansowo-gospodarcze, opierając się w tym względzie na analizie wyników kontroli zespołów adwokackich pod względem księgowo-finansowym.

Sekretarz Rady Adwokackiej adw. Aleksander Czacki omówił sprawy organizacyjno-biurowe.

W dyskusji nad referatami członków Rady Adwokackiej zabrali głos adwokaci: Mieczysław Bobrowski, kierownik ZA Nr 7 w Katowicach, Edmund Dudlej, kierownik ZA Nr 2 w Chorzowie, Józef Dyduch, kierownik ZA Nr 1 w Mikołowie, Marian Grohman, kierownik ZA Nr 1 w Rybniku, Stanisław Mach, kierownik ZA Nr 1 w Tarnowskich Górach, i Czesław Majewski, kierownik ZA Nr 1 w Scsnowcu. W swych wystąpieniach poruszyli oni następujące zagadnienia:

— zwrócili uwagę na ograniczenie godzin przyjęć adwokatów w hipotecze w Katowicach i w Prokuraturze Powiatowej w Katowicach, co uniemożliwia prawidłowe prowadzenie spraw przez pełnomocników lub obrońców stron;

— podkreślili, że zdarzają się wypadki błędnego informowania o stanie spraw przez sekretariaty Prokuratury Powiatowej w Katowicach;

— wypowiedzieli pogląd, że fundusze z konta „34-a”, które można przeznaczyć na meblowanie lokali zespołów, są niewystarczające, należałoby więc zwiększyć dopuszczalny procent lub stosować go elastycznie;

— wysunęli postulat podwyższenia o kwotę 2 000 zł górnego limitu zarobków adwokackich w zespołach;

— zgłosili dezyderat, żeby zgodnie z wytycznymi w sprawach kadrowych wyznaczanie siedziby zawodowej adwokatów ubiegających się o pracę w zespołach adwokackich było przez Radę Adwokacką konsultowane z kierownictwem zespołów w danej miejscowości.

W związku z projektami powołania do życia sądownictwa administracyjnego postulowano, by środowisko adwokackie poparło te projekty przez wysuwanie odpowiednich dezyderatów na zebraniach adwokackich.

Podsumowując dyskusję dziekan Holak omówił wnioski uchwalone na ostatnim plenarnym posiedzeniu Naczelnej Rady Adwokackiej i przyrzekł podjęcie przez Radę Adwokacką starań o realizację wniosków zgłoszonych w dyskusji.

Na zakończenie — na wniosek skarbnika Rady Adwokackiej — podjęto rezolucję zalecającą Radzie Adwokackiej wygospodarowanie dodatkowej dotacji w kwocie 20 000 zł na Fundusz Odbudowy Zamku Królewskiego w Warszawie niezależnie od przekazanej już Naczelnej Radzie Adwokackiej kwoty 50 000 zł z wpłat członków Izby katowickiej.

2. W dniu 5 listopada 1971 r. odbyła się w lokalu Rady Adwokackiej w Katowicach akademia z okazji 54 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej. W akademii wzięli udział adwokaci-członkowie zespołów adwokackich katowickich oraz podkatowickich, a także adwokaci-radcowie prawni z Katowic.

Referat okolicznościowy wygłosił przewodniczący Koła TPPR przy Radzie Adwokackiej adwokat Karol Bodziony.

3. W dniu 19 listopada 1971 r. odbyło się zebranie sprawozdawcze POP PZPR przy Radzie Adwokackiej w Katowicach. Na zebraniu tym dokonano podsumowania dyskusji przeprowadzonej we wszystkich zespołach adwokackich, której przedmiotem były wytyczne KC PZPR na VI Zjazd Partii. Poza tym przyjęto sprawozdanie z wykonania zobowiązań przedzjazdowych.

4. W dniu 20 listopada 1971 r. odbyło się spotkanie członków Koła ZBOWiD przy Radzie Adwokackiej w Katowicach z przedstawicielami załóg Huty „Batory”, Huty „Kościuszko” i Kopalni „Prezydent” w Chorzowie. Na spotkaniu tym dziekan Rady Adwokackiej Henryk Holak wygłosił odczyt pt. „Rola ZBOWiD-u w świetle wytycznych na VI Zjazd PZPR”, a przedstawiciel Głównej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce adwokat Roman Hrabar — odczyt pt. „Geopolityka i rasizm w okresie okupacji na Śląsku”.

Adw. Aleksander Czacki

Izba koszalińska

1. W dniu 9 listopada 1971 r. w lokalu Zespołu Adwokackiego w Białogardzie odbyło się specjalne zebranie poświęcone omówieniu Wytycznych na VI Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W zebraniu udział wzięli adwokaci: Stanisław Grawicz, Stanisław Lachowicz i Dariusz Malczyk.

Podczas zebrania wygłoszono referat na temat: „Znaczenie Wytycznych na VI Zjazd PZPR dla problematyki zawodu adwokackiego”. Referat przygotował adw. Dariusz Malczyk.

2. W numerze 24 Biuletynu Informacyjnego Rady Adwokackiej w Koszalinie z dnia 10 listopada 1971 r. zamieszczono imienne zestawienie 43 członków Koszalińskiej Izby Adwokackiej, którzy z tytułu pracy zawodowej adwokata oraz działalności w innych dziedzinach otrzymali wyróżnienia państwowe i społeczne. Zestawienie sporządzone zostało według stanu na dzień 31 grudnia 1970 r.

Powyższe zestawienie ma się stać częścią opracowania historycznego pt. „25-lecie adwokatury koszalińskiej”.

Izba krakowska

Na zaproszenie Rady Adwokackiej w Kecskemét (WRL), w ramach istniejącego od dwóch lat porozumienia o współpracy i wymianie doświadczeń, bawili na Węgrzech w dniach od 4 do 11 września 1971 r. wydelegowani przez Radę Adwokacką w Krakowie aplikanci adwokacy Jan Wolczko i Maciej Olajossy.

Delegaci krakowskich aplikantów zostali zaproszeni do wzięcia udziału w seminarium zorganizowanym w dniach 6 i 7 września 1971 r. w miejscowości Baja a poświęconym określeniu roli adwokata w państwie socjalistycznym (pierwszy dzień zajęć) i problemom etyki adwokackiej.

Uczestnikami seminarium byli aplikanci adwokacy i początkujący adwokaci.

Doskonała organizacja zajęć seminaryjnych, w szczególności obecność tłumacza, umożliwiły obu stronom wzajemną wymianę poglądów i doświadczeń.

W toku narad aplikanci krakowscy nie bez satysfakcji odnotowali stwierdzenie przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości WRL, referującego sprawę postępu prac kodyfikacyjnych nad etyką adwokacką, że wzorcem dla węgierskich prawników jest polski Zbiór zasad etyki adwokackiej i godności zawodowej z dnia 10.I.1970 r. Referujący podkreślił szczególnie mocno wieloletni dorobek Polski w zakresie kodyfikacji etyki adwokackiej, podając jednocześnie, że wśród państw socjalistycznych właściwie tylko w Polsce problemy te znalazły zainteresowanie godne ich wagi, czego dowodem są liczne opracowania monograficzne i komentarze.

Po zakończeniu seminarium Rada Adwokacka w Kecskemét urządziła w dniach od 8 do 11 września 1971 r. dla aplikantów krakowskich wycieczkę, w czasie której zwiedzili oni środkowe Węgry i stolicę państwa — Budapeszt.

W czasie całego pobytu w WRL delegaci aplikantów krakowskich spotykali się z serdecznym przyjęciem i wielką gościnnością, a dzięki doskonale opracowanemu programowi zajęć nie tylko poszerzyli swą wiedzę zawodową, ale również mieli możliwość poznać bliżej ojczyznę węgierskich przyjaciół.

Zaproszeniem tym Rada Adwokacka w Kecskemét zrewanżowała się Radzie Adwokackiej w Krakowie za zaproszenie przedstawiciela aplikantów węgierskich do uczestnictwa w obozie szkoleniowo-wypoczynkowym, zorganizowanym w dniach od 15 do 28 lutego 1971 r. w Zakopanem.

Apl. adw. Maciej Olajossy

Izba łódzka

W dniu 23 października 1971 r. Rada Adwokacka w Łodzi zawarła porozumienie z Zarządem Łódzkim Związku Młodzieży Socjalistycznej w sprawie udzielania porad prawnych członkom ZMS i wszystkim osobom zgłaszającym się do ZMS po porady prawne. Porozumienie to podpisali dziekan Rady Adwokackiej w Łodzi adw. Zygmunt Albrecht i przewodniczący Zarządu Łódzkiego ZMS Józef Olbryk.

Izba warszawska

Delegacja Warszawskiej Rady Adwokackiej w składzie: adw. adw. Z. Czeszejko i M. Dubois przebywała w Pradze — na zaproszenie Rady Adwokackiej w Pradze (Mestske Sdruzeni Advokata) — w dniach od 8 do 12 listopada 1971 r.

W dniu 9.XI.1971 r. w godzinach przedpołudniowych delegacja polska wzięła udział w spotkaniu z członkami Zespołu (Poradni) Nr 9 w Pradze. Tego samego dnia w godzinach wieczornych odbyło się przyjęcie dla wszystkich delegacji stołecznych rad adwokackich krajów socjalistycznych.

Główną imprezą praską było seminarium z okazji 20-lecia utworzenia poradni adwokackich w Pradze. W seminarium tym — posługując się zbliżonym nazewnictwem polskim — wzięli udział ze strony:

ZSRR — N. T. Bykow — Przewodniczący Kolegium Adwokatów (dziekan Rady Adwokackiej) w Moskwie,

E. A. Malew — Przewodniczący Kolegium Adwokatów (dziekan Rady Adwokackiej) w Leningradzie;

PRL — Z. Czeszejko — dziekan Rady Adwokackiej w Warszawie,

M. Dubois — członek Rady Adwokackiej w Warszawie;

SRR — J. Pora, dziekan Rady Adwokackiej w Bukareszcie,

V. Anagneste — członek Rady Adwokackiej w Bukareszcie;

- WRL — dr Adam Takata, wiceprezes Naczelnej Rady Adwokackiej,
dr G. Fodor — pełnomocnik do spraw adwokatów ministerstwa sprawiedliwości,
dr B. Györgyici — dziekan Budapeszteńskiej Izby Adwokackiej,
dr Tibor Kenés — członek Naczelnej Rady Adwokackiej i dziekan Izby Adwokackiej w Pécs;
- NRD — G. Häusler — dziekan Rady Adwokackiej Wielkiego Berlina i przewodniczący komisji rewizyjnej,
W. Haase — wicedziekan Rady Adwokackiej w Berlinie;
Ponadto byli obecni:
prezes Czeskiej Naczelnej Rady Adwokackiej dr Z. Hrazdira,
minister sprawiedliwości CSR dr Jan Nemeč,
kierownik wydziału administracyjnego miejskiego komitetu Czecho-słowackiej Partii Komunistycznej w Pradze dr Jarosław Tamchyna,
dziekani czeskich izb adwokackich,
wiceprezes Słowackiej Adwokackiej Naczelnej Rady dr A. Dora,
dziekan Rady Adwokackiej w Bratysławie dr M. Hornak,
członkowie Rady Adwokackiej w Pradze, kierownicy poradni adwokackich w Pradze i zaproszeni adwokaci z Pragi.

Seminarium zainaugurowały dwa referaty: dziekana dra Vrby na temat pozycji społecznej adwokata i sytuacji adwokatury praskiej oraz dr Jana Pacáka, sekretarza Czeskiej Naczelnej Rady Adwokackiej, na temat poradni prawnych, które z pewnym uproszczeniem można uznać za odpowiednik naszych zespołów adwokackich.

W dyskusji zabrali głos wszyscy przewodniczący delegacji, w tym również dziekan Czeszejko.

We wszystkich wystąpieniach, od referatów głównych poczynawszy, przewijał się pogląd o celowości organizowania tego rodzaju imprez i zacieśniania kontaktów pomiędzy adwokatami krajów socjalistycznych.

Na zakończenie obrad, na wniosek warszawskiej delegacji, uczestnicy seminarium podjęli uchwałę wyrażającą serdeczne podziękowanie za inicjatywę i zorganizowanie spotkania z udziałem zagranicznych delegacji i stwierdzili, że spotkania tego rodzaju są cennym wkładem w zacieśnianie współpracy socjalistycznych adwokatów i porządku prawnego.

W dniu 11.XI.1971 r. delegacje zostały przyjęte przez zastępcę sekretarza Komitetu Miejskiego KPCz. tow. B. Nemeč. Zdjęcia z tego spotkania i informacje ukazały się w miejscowej prasie. W tym samym dniu delegacje zostały przyjęte również przez dziekana i Radę Wydziału Prawnego Uniwersytetu im. Karola w Pradze.

Pobyt w Pradze zakończyło pożegnalne przyjęcie wydane w dniu 11.XI.br. w godzinach wieczornych.

Niezależnie od powyższych spotkań delegacja Rady Warszawskiej złożyła kurtuazyjną wizytę konsulowi polskiemu w Pradze.

Obowiązująca w CSR ustawa o ustroju adwokatury z 9.VII.1963 r. opublikowana została w „Palestrze” z 1964 r. (nr 4, str. 61 i nast.). Późniejsza zmiana objęła jedynie wyodrębnienie naczelných rad adwokackich Czech i Słowacji.

Zwraca uwagę wprowadzona zasada centralnego finansowania zespołów adwokackich, polegająca z grubsza na tym, że wszystkie wpłaty odprowadzane są do budżetu izby adwokackiej, z którego opłaca się wszelkie koszty związane z działalnością zespołów i wynagrodzeniem adwokatów.